

SURORILE *din* CORINT

Aprecieri pentru această carte

Surorile din Corint te invită într-o poveste care transcende granițele timpului și ale spațiului, reamintindu-ne cât de esențial este să-L iubim pe Dumnezeu cu toată inima și să ne trăim credința clipă de clipă, indiferent de costuri.

În această poveste urmărim viețile surorilor vitrege, Prima și Mariana – două – femei diametral opuse, dar unite în căutarea iubirii și acceptării. Ambele găsesc răspunsuri și trăiri neașteptate, care le schimbă lumea.

Cartea asta mi-a frânt inima și, în același timp, mi-a adus o rază de speranță. Angela Hunt a făcut o treabă fantastică împletind poveștile celor două surori într-un singur fir narativ cursiv și emoționant. Abia aștept volumul trei – știu sigur că va fi o adevărată aventură!

Alte cărți de aceeași autoare
apărute la Editura Scriptum:

Seria: Emisarii

Femeia din Lydia

Surorile din Corint

Fiica Romei

Seria: Anii tăcerii

Cleopatra – regina Egiptului

Lea – soția lui Iuda Macabeul

Salome – regina Ierusalimului

Zara – umbra regelui

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HUNT, ANGELA

Surorile din Corint / Angela Hunt. – Oradea: Scriptum, 2025

ISBN 978-606-031-313-7

821.111

SERIA: EMISARII

SURORILE *din* CORINT

CARTEA A DOUA

ANGELA HUNT

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in English under the title
The Sisters of Corinth
by Angela Hunt

© 2024 by Angela Hunt Communications, Inc.
Published by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
Surorile din Corint
de Angela Hunt

© 2025 Editura Scriptum®
str. Simion Bărnuțiu nr. 2, 410204 Oradea – Bihor
Tel./Fax/Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

*Acest roman este o ficțiune inspirată din perioada intertestamentară. Anumite nume,
personaje, locuri și întâmplări sunt produsul imaginației autoarei.*

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN (tipărit) 978-606-031-313-7
ISBN (e-book) 978-606-031-318-2

Tiparul executat în U.E.

Corintul antic găzduia Jocurile Istmice, precursorile Jocurilor Olimpice moderne. Jocurile cuprindeau mai multe evenimente, dar cea mai așteptată era cursa de ștafetă. Concurenții, fiecare purtând o torță, se poziționau la linia de start, în timp ce alte grupuri de alergători așteptau la puncte fixe în depărtare.

Când se dădea semnalul, primul grup alerga, ținând torțele aprinse. Când un alergător ajungea la coechipierul de la poziția următoare, acesta preda torța. Și astfel cursa continua până când ultimul membru al echipei trecea linia de sosire.

Cu această ștafetă în minte, grecii au inventat expresia: „Cei care au lumina să o dea mai departe.”

Fie ca noi să facem la fel.

1

MARIANA

ANUL 60 D.CR.

Când Salama a intrat în dormitorul meu, foarte tulburată, am scăpat pergamentul pe care îl citeam.

— Stă... stăpână, s-a bâlbâit slujnica mea. Știu că vreți să citiți fără să fiți întreruptă, dar mama dumneavoastră mi-a poruncit să vă chem.

Iritată, dar și curioasă în același timp, am luat pergamentul și l-am înfășurat.

— Știi motivul?

— Au sosit niște oaspeți neașteptați.

— Prieteni ai mamei mele?

— Nu-i recunosc, stăpână. Dar femeia v-a spus pe nume.

Eram intrigată. Puțini dintre prietenii mamei mele aveau timp pentru mine și niciunul dintre ei nu mă căuta.

— Oaspeții noștri sunt femei?

Salama clătină din cap.

— Sunt un bărbat și o femeie. Tunicile lor sunt decolorate, au pielea bronzată, ca a unor lucrători de pe câmp, și nu par să locuiască în Corint.

Iritarea mea se risipi. Cunoaștem doar o mână de oameni din afara Corintului, și toți erau persoane dragi inimii mele.

M-am ridicat, mi-am netezit tunică și m-am uitat în oglinda din aramă. Nu mă îmbrăcasem ca să primesc vizitatori, dar nu voiam să fiu lipsită de respect față de acest cuplu apărând neîngrijită în prezența lor.

— Ar trebui să-mi aranjezi din nou părul?

— Sunteți frumoasă, stăpână. Și se pare că acestor oaspeți nu le pasă prea mult de înfățișare. Salama se îmbujoră. Îmi cer iertare, n-am vrut să vă jignesc...

— Nu-ți face griji. Am mulți prieteni cărora nu le pasă prea mult de cum arată. Am zâmbit ca să-mi liniștesc slujnica și m-am îndreptat spre ușă. Sunt afară?

— Da, stăpână.

Am ieșit din camera mea și m-am îndreptat spre grădină. De îndată ce am trecut pragul, am auzit vocile amestecate ale unui bărbat și a unei femei care stăteau de vorbă cu mama. Inima a început să-mi bată mai repede când le-am recunoscut vocile, și aruncând o privire pe după foișorul de trandafiri, mi-am confirmat bănuiala.

— Acuila și Priscila! Mă bucur tare mult să vă văd!

— Mariana! Cei doi s-au ridicat, deschizându-și brațele și i-am îmbrățișat pe fiecare, zăbovind puțin asupra Priscilei.

— Când ne-am luat rămas-bun, i-am șoptit eu, nu credeam că aveam să te mai văd vreodată.

— Adonai a avut alte planuri. Priscila făcu un pas în spate și mă observă repede. Ai crescut și ai devenit o tânără atrăgătoare! Câți ani ai? Paisprezece?

— Cincisprezece, am răspuns, neștiind dacă ar trebui să fiu flatată de interesul ei sau jenată de faptul că eram nemăritată.

Priscila zâmbi și îmi arătă un loc gol de pe banca din grădină.

— Te rog, stai cu noi. Îi povesteam mamei tale despre Paulos.

Un fior de plăcere mi-a colorat obrajii. Paulos ne schimbase viețile, mie și mamei, prezentându-ni-L pe Ieșua din Nazaret. Dar nu-l mai văzusem de luni de zile pe emisarul plin de pasiune.

M-am așezat lângă mama.

— Paulos e bine? Încă mai este reținut în Cezareea?

Priscila se uită la soțul ei, care se trase de barba lui argintie înainte să vorbească.

— A fost trimis la Roma. E acolo de câteva luni, dar am primit scrisori, așa că știm că se simte bine. Luca este cu el, plus Epafras și alți câțiva. Ei se îngrijesc de nevoile lui cât timp este întemnițat.

— Tot mai e în închisoare?

Acuila încuviință din cap.

— Dar e recunoscător pentru o situație bună. Este găzduită într-o locuință modestă, sub pază, dar e liber să scrie.

— Și cum stă cu sănătatea? întrebă mama. El dezvoltă o tuse severă în lunile acestea reci de iarnă.

— Luca are grijă de el, o asigură Acuila. Și noi ne ducem să-l vizităm.

Mama se încruntă ușor.

— Nu sunteți îngrijorați să vă întoarceți la Roma? N-a trecut prea mult timp de când evreii au fost exilați.

Acuila pufăi ușor.

— Claudius a murit, și până acum, Nero pare să fie tolerant cu cei care au alte credințe religioase. Cu toate astea, Paulos ne-a avertizat să nu atragem atenția când ne începem lucrarea. Nu vom mai predica în sinagogi. În schimb, vom ține întâlniri acasă la noi.

— Așa că vom căuta un domiciliu mare, spuse Priscila zâmbind în timp ce îl strânse de braț pe soțul ei. Nu ne pasă dacă clădirea e în ruină, atâta vreme cât acolo pot încăpea zeci de oameni. Avem puține agoniseli, dar credem că Domnul ne va conduce la locuința potrivită.

— Una împrejmuată de o grădină, adăugă Acuila. Pentru a evita privirile indiscrete. Atâta timp cât nu tulburăm pacea, n-ar trebui să atragem vreo atenție nedorită.

Mama aruncă o privire spre casă, apoi vorbe mai încet.

— Eu și Mariana știm ce înseamnă să atragi atenția. Narkis și fiica lui...nu se închină lui Adonai. Trebuie să fim *discrete* în legătură cu credința noastră.

Chipul îngust al Priscilei se încruntă.

— Îmi pare atât de rău, șopti ea. Soțul tău...se simte amenințat de credința ta?

— Nu. Mama reuși să zâmbească ușor. După cum ai spus, eu și Mariana avem grijă să nu tulburăm pacea casei. Narkis e un om bun și știe că noi ne închinăm lui Adonai. Însă *nu* știe că nu ne mai închinăm zeilor romani. El n-ar tolera o asemenea disensiune.

Mama se aplecă în față, și era clar că avea de gând să schimbe subiectul.

— Povestești-ne despre acest nou împărat. L-am întrebat pe Narkis în legătură cu el, dar nu cred că soțul meu știe la fel de multe precum ar vrea să cred. Nero e un om bun? Putem avea încredere în el că ne va lăsa să ne închinăm în pace sau îi va exila pe credincioși, așa cum a făcut Claudius cu evreii?

Acuila își drese glasul.

— Din ceea ce am auzit, Nero a făcut multe lucruri bune. A pus capăt proceselor secrete și a oferit Senatului mai multă independență. A dat sclavilor permisiunea de a face plângeri legale împotriva stăpânilor nedrepți. Chiar a grațiat și bărbați care au complotat împotriva lui. Dar...

Mama ridică o sprânceană.

— Ce ai mai auzit?

Acuila trase aer în piept.

— Lucrurile bune pe care Nero pare să le fi făcut în public pălesc în comparație cu ceea ce se spune despre el că face în spatele ușilor închise. Omul își imaginează că este un actor, muzician și conducător de care talentat, dar nu este, așa că îi forțează pe oameni să-i ofere laude false. Și-a luat o metresă, comițând adulter față de soția lui. Dar cel mai oribil lucru pe care l-a făcut a fost că și-a ucis mama.

Am simțit cum un fior mi-a trecut pe spinare.

— Mama lui, continuă Acuila pe un ton scăzut și răgușit, a vorbit împotriva noii amante a împăratului, iar el a refuzat să-i tolereze amestecul. Se spune că Nero a aranjat ca ea să călătorească pe mare de-a lungul golfului din Napoli după o petrecere, dar după aceea, a sabotat ambarcațiunea. Când vasul s-a spulberat în timpul călătoriei, mama lui a reușit să înoate la țarm.

— O femeie curajoasă! am spus eu, rânjind.

Acuila îmi zâmbi melancolic.

— Din păcate, povestea nu se termină aici. Când Nero a auzit că mama lui a supraviețuit, l-a trimis pe unul dintre ofițerii lui la ea acasă. Când și-a dat seama că soarta îi era pecetluită, femeia l-a înfruntat pe soldat, apăsând vârful sabiei lui pe pântecul ei și i-a poruncit gărzii să o străpungă în locul acela deoarece rodul pântecelui ei îi pusese la cale moartea.

Am simțit cum mi se strânge stomacul. Deși nu avusesem nicio considerație față de mama împăratului înainte de a auzi relatarea lui Acuila, nu mă puteam abține să nu o admir. De-aș putea să înfrunt moartea cu un asemenea curaj! Măcar de-aș putea să-mi înfrunt tatăl vitreg cu un asemenea curaj!

Mama se întinse și îi prinse de mâini pe oaspeții noștri, dar chipul ei rămase încruntat.

— Ducându-vă la Roma, s-ar putea să intrați într-un cuib de vipere, așa că mă voi ruga pentru voi. În fiecare dimineață și noapte, voi pomeni numele voastre înaintea Tatălui și-L voi ruga să vă binecuvânteze pe voi și pe Paulos.

Apoi conversația s-a îndreptat spre probleme de adulți, însă îl iubeam pe Paulos și voiam ca el să rămână în viață și să fie sănătos.

— Vă rugăm să-i spuneți lui Paulos că ne este dor de el, am adăugat eu, cu obrajii îmbujorați.

— Îi vom spune, zise Priscila zâmbind, și știind că îți place să citești, Mariana, ți-am adus un exemplar al uneia dintre scrisorile lui.

Ea îi făcu semn din cap lui Acuila, care scoase un set de papirusuri rulate dintr-o pungă din piele.

— E o copie a scrisorii lui către credincioșii din Roma. Ai citit-o? Am zâmbit, plăcut surprinsă.

— Nu, dar mi-ar plăcea s-o citesc.

Acuila așeză paginile în mâna mea.

— Sunt convins că i-ai citit deja scrisorile adresate credincioșilor de aici.

— De multe ori, a spus mama, ușor resemnată. Nu sunt mândră că Paulos a trebuit să ne mustre, dar din moment ce este important ca oamenii să învețe din greșelile noastre, am angajat copii care să-i

reproducă scrisorile pentru *ecclesia* de pe tot cuprinsul Ahaiei. Îi vom ruga pe noii convertiți să le citească.

— Paulos vă iubește și îi este dor de voi. Ochii întunecați ai Priscilei se umplură de lacrimi. Când eram cu el în Efes, nu putea să vorbească despre voi, corintenilor, fără să plângă. În ciuda necazurilor prin care ați trecut, el n-a încetat să se roage pentru voi toți.

— Sper că am lăsat necazurile în urmă. Mama își îndreptă spatele. Și unde îmi sunt manierele? Ați mâncat? Le voi spune slujitorilor să aducă mâncare și apă cu miere. Trebuie să rămâneți peste noapte la noi. Sunteți bineveniți să vă odihniți în casa noastră, știind că sunteți printre prieteni.

Priscila îi zâmbi mamei foarte ușurată.

— Îți mulțumim, dragă Hester. S-ar putea să nu știi niciodată cât de mult îți apreciem ospitalitatea. Drumul spre Roma va dura multe zile, și îndrăznesc să spun că niciunul dintre popasurile noastre nu va fi atât de plăcută ca această casă.

— În cele mai multe seri, Acuila rânji, ne întindem păturile și dormim sub cerul înstelat. Am învățat să apreciez frunzele moarte. Îți poți face din ele un așternut incredibil de moale.

Mama îi făcu semn unui sclav de casă care stătea lângă pragul ușii.

— Pregătește unul dintre dormitoare pentru oaspeții noștri, apoi adu mâncare în *triclinium*. Ea se uită la Acuila. Aveți animale pe afară? Vreun mijloc de transport?

— Numai un măgar, spuse el. Încărcat cu provizii.

— Mă voi asigura că animalul vostru va fi bine îngrijit, spuse mama, sunând după *ianitor*. Portarul apărură aproape în aceeași clipă. Albus, spune-le grăjdarilor să descarce și să aibă grijă de măgarul de afară. Animalul are nevoie de apă, mâncare și de un loc în grajdul nostru pentru la noapte.

Albus făcu o plecăciune și plecă grăbit în timp ce mama se întoarse spre oaspeții noștri.

— Vă voi lăsa să vă relaxați, după care vă voi aduce niște băuturi răcoritoare.

Ne-am ridicat, dar pașii ușori de sandale de pe gresie ne-au distras atenția. M-am întors și am văzut-o pe Prima, sora mea vitregă, care trăgea cu ochiul pe după foișorul de trandafiri.

— Oh! Ea ridică din sprânceană, întrebătoare, apoi se uită la mama. Sunt prieteni de-ai tăi?

— Și ai mei. M-am silit să zâmbesc. Prima, lasă-mă să ți-i prezint pe Acuila și Priscila, care au fost în Efes, și acum sunt în drum spre Roma. Dâșii vor fi oaspeții noștri în seara asta.

— Drăguț. Prima își arată dinții într-un gest care semăna prea puțin cu un zâmbet. Tata e de acord?

— Va fi de acord, spuse mama, încordându-se ușor. E ospitalier.

— Atunci vă vom găzdui în noaptea asta. Prima încuviință din cap. Sper că vă veți odihni bine.

— Sunt convins că așa va fi, spuse Acuila, făcând o plecăciune. Și mâine, după ce-i vom saluta și pe alți frați, ne vom vedea de drum.

— Desigur...deși sunt convinsă că lui Hester și Marianeii le-ar plăcea să petreacă ore întregi rugându-se cu voi.

Fata își flutură mâna disprețuitor, se întoarse și plecă.

Priscila rupse tăcerea.

— Presupun că e fiica ta vitregă?

În timp ce mama se străduia să-și recapete calmul, am încercat să repar întreruperea a ceea ce fusese o după amiază plină de pace.

— Prima crede că suntem niște *proaste* deoarece credem în Adonai. Am încercat să împărtășesc Evanghelia cu ea, la fel cum a încercat și mama, dar nu vrea să audă de așa ceva.

Acuila își încrucișă brațele.

— Mulți oameni nu vor să audă Evanghelia glorioasă, spuse el pe un ton serios. Dar e tânără, iar Dumnezeu are răbdare. Dă-i timp, Mariana, și roagă-te pentru ea. Duhul Sfânt trebuie să-i deschidă inima pentru ca ea să primească adevărul...la momentul potrivit ales de El.

Nu eram sigură că Prima avea să fie vreodată dispusă să renunțe la zeii romani, dar mama arăta înspre casă.

— Sunt sigură că a voastră cameră e gata, spuse mama, încuviințând din cap în dreptul Priscilei. Vino, o să-ți arăt drumul, și într-un ceas, ne vedem în *triclinium*. Abia aștept să aflu mai multe despre timpul pe care l-ați petrecut în Efes.

— Vin și eu, am spus, dar mintea mea era la apariția bruscă a Primei. Oare ieșise afară ca să ia o gură de aer proaspăt sau venise în grădină ca să ne spioneze?

PRIMA

M-am ascuns după colț, bucurându-mă în sinea mea de expresia incomodă de pe chipul surorii mele vitrege. Apariția mea le stânjenise pe ea și pe Hester, un rezultat mult mai satisfăcător decât mi-aș fi imaginat.

Nu puteam să înțeleg de ce mama mea vitregă insista să primească niște muncitori de rând în casa noastră, mai ales o pereche care nu fusese la o baie publică de cine știe cât timp. Bărbatul mirosea a transpirație și animale, iar părul femeii era într-un hal fără de hal, țâșnind din capul ei ca șerpii Meduzei. Însă, în ciuda înfățișării lor străine și neîngrijite, Hester îi invitase să stea peste noapte!

Tremurând de silă, m-am întors în casă. Aveam să-mi încui dormitorul la apusul soarelui. Nu din cauză că mă așteptam ca bărbatul să intre în *cubicula*¹ mea cu intenții nepotrivite, ci din cauza

1 cameră de dormit în locuințele romane (n.trad.).

faptului că aş muri dacă vreunul dintre ei mi-ar murdări odaia cu mizeria şi transpiraţia lor.

M-am întors în odaia mea şi am găsit-o pe Gilda, slujnica mea, împăturind veşminte care veniseră de la înălători. Tunicile mele albe erau acum imaculate, iar fiecare urmă de murdărie fusese îndepărtată. Spălătorii făcuseră o treabă minunată cu tunică mea albastră – nu se mai vedea nicio urmă a vinului pe care l-am vărsat când am purtat-o ultima oară.

M-am trântit pe pat şi m-am uitat fix la tavanul pictat minuţios.

— Aş vrea ca tata să vină acasă. Hester a invitat nişte vagabonzi să doarmă sub acoperişul nostru.

Gilda încuviinţă din cap.

— Mi s-a părut mie că am auzit voci în grădină.

— Sunt săraci lipiţi pământului, din câte se vede, şi needucaţi. Cred că ne-au vizitat înainte – în perioada în care Hester şi Mariana au început să-l asculte pe acel rabin. Pe vremea aia, Mariana era atât de tânără şi de prostuţă. Sorbea fiecare cuvânt pe care îl rosteau evreii.

Gilda îşi strânse buzele şi împături un alt veşmânt. Voiam s-o avertizez că buzele aveau să i se aplatizeze şi astfel, ar fi părut chiar mai bătrână decât era, dar de ce i-ar păsa unei slave de înfăţişarea ei?

Când Gilda refuză să-mi răspundă, m-am ridicat în coate ca s-o văd mai bine.

— Pe toţi zeii, sclavo, i-am mirosit pe derbedeii ăia de când am trecut prin atrium. Cu siguranţă că ai de spus ceva despre ei.

Gilda clătină din cap.

— Îmi pare rău, stăpână, dar vă împătureau tunicile. Nu i-am văzut.

Femeia îşi concentră privirea asupra conţinutului cufărului meu, ceea ce mă făcu să mă întreb dacă îi era milă în secret de cei săraci... dar cu siguranţă că nu era vorba de aşa ceva. În casa noastră, Gilda purta o tunică bună din lână şi mânca resturile de pe tava mea de la cină. În comparaţie cu alţii, viaţa ei nu era una de lux?

Dar n-o cunoşteam bine pe sclava asta, din moment ce venise în slujba noastră de doar câteva săptămâni.

— Nu mi-ai spus niciodată, am zis ridicându-mă în şezut, unde ai fost înainte să te cumpere tata.

Femeia zâmbi.

— Nu mi-ați pus niciodată această întrebare, stăpână.

— Te întreb acum. Înainte să vii în Corint, unde ai fost? Unde te-ai născut?

Ea trase adânc aer în piept.

— M-am născut în Britania. Înainte să vin aici, am slujit la Roma.

Femeia rosti cuvintele pe un ton grav, ca și cum ar fi trebuit să fiu impresionată că se născuse într-un ținut locuit de barbari necivilizați. Însă, deși nu-mi păsa deloc de Britania, mă interesa foarte mult Roma.

— Ai învățat să vorbești grecește la Roma?

Ea ridică din umeri.

— Și puțină latină.

Am observat-o cu atenție. Gilda era slabă, așa cum erau majoritatea sclavilor, și părea să aibă între douăzeci și treizeci și cinci de ani. Avea chipul palid, iar genele ei erau blonde și abia vizibile, ceea ce o făcea să arate ca un iepure speriat. Părul ei roșcat aprins era răsucit într-un coc pe cap precum coroana unui rebel.

— Toți oamenii din Britania au pielea albă, ochi albaștri și păr arămiu?

Ea ridică din nou din umeri.

— Mulți da, dar nu majoritatea.

Am încuviințat din cap, înțelegând, în cele din urmă, cum ajunsese ea să fie slujnica mea. La piața de sclavi, stând printre atâtea femei cu părul negru și cu ochi căprui, Gilda trebuie să i se fi părut tatălui meu ca și cum era o fiică de-a Afroditei.

— Desfă-ți părul, sclavo.

Femeia clipi din ochi, apoi lăsă tunica pe care o împăturea și își scoase în tăcere acele de păr. Părul i se revărsă pe spate, valuri de bronz luminate de sclipiri arămii. Am fost uimită de părul ei bogat, și în ciuda vârstei pe care o avea, n-am zărit nici măcar un singur fir argintiu.

M-am ridicat și mi-am trecut degetele prin șuvițele ei. I-am ridicat părul cu ambele mâini și i-am simțit greutatea.

— S-ar putea să meargă, am murmurat.

Ea își întoarse capul.

— Stăpână?

— Prinde-ți părul la loc.

Ea își răsuci și își strânse părul în timp ce eu am luat oglinda din aramă și mi-am observat cu atenție chipul. Reflexia din oglindă nu era nici palidă, nici unică, dar nu era neatrăgătoare, mai ales atunci când mă machiam cum trebuie.

Hester și Mariana n-aveau decât să rămână cu noul lor dumnezeu ciudat, dar eu și tata aveam să rămânem fideli zeităților Romei. Zeii ne făcuseră să fim parte dintr-un imperiu care aducea cetățenilor săi putere, sclavi și un lux de neimaginat.

Mie și tatei ne plăcea să fim romani fiindcă Roma se dovedise a fi invincibilă. Zeii Romei transformaseră o mică așezare obscură de pe Tibru în stăpânul lumii cunoscute. Cum era posibil ca Dumnezeuul evreilor să concureze cu așa ceva?

Deși locuiam în Corint, la multe mile depărtate de orașul imperial, tatei îi plăcea să viseze la capitală.

— Într-o bună zi, mă asigură el mereu, tu și cu mine vom călători la Roma și vom sta pe treptele Forumului. Vom vizita Senatul și vom vedea cu ochii noștri Piramida lui Cestius.

Îmi plăcea la nebunie ideea de a vizita Roma. Cui nu i-ar fi plăcut, având în vedere că tot ce era puternic și bun venea din orașul acela? Cu toate acestea, îmi plăcea și viața din Corint unde, slavă zeilor, nu trebuia să concurez niciodată cu fiecele senatorilor și patricienilor care locuiau la Roma.

În cei șaisprezece ani ai mei, tata îmi insuflase în inimă un principiu de bază: viața era o competiție. Pentru o femeie, competiția se desfășura în jurul căsătoriei, iar căsătoria mea ar fi trebuit să fi fost aranjată cu doi ani în urmă.

Dar, după cum îmi promisese tata, aveam să mă mărit în curând cu un bărbat puternic și bogat. Bine cunoscuta declarație a tatălui meu că aveam să mă căsătoresc cu cea mai bună partidă din Ahaia era singurul motiv pentru care gurile rele nu începuseră să bârfească pe seama vârstei mele înaintate.

Însă timpul se scurgea ca apa printre degetele mele strânse.

3

MARIANA

Adoua zi dimineată, m-am îmbrăcat repede și m-am dus direct în triclinium, unde Acuila și Priscila stăteau deja întinși lângă tăvi cu fructe și pâine. Mama trebuie să-i fi pus pe sclavii din bucătărie să se trezească devreme, pentru că o tavă cu prăjituri calde cu nuci umpluse aerul cu arome de scorțișoară și cardamom.

Cuplul arăta mult mai bine decât în ziua precedentă. Amândoi aveau părul umed, rezultatul faptului că vizitaseră luxurioasa baie din marmură, și nu vedeam nici măcar o urmă de murdărie sub unghiile de la degetele lor.

— Bună dimineată, am spus eu, așezându-mă la capătul canapelei unde stătea Priscila. Am încredere că ați dormit bine.

Ea înghiți o bucată de mâncare și zâmbi.

— Într-adevăr. Suntem foarte recunoscători ție și mamei tale – și tatălui tău, bineînțeles.

M-am uitat în jur.

— L-ați văzut în dimineața asta?

Acuila arată înspre vestibul.

— S-a oprit să ne ureze drum bun, apoi a plecat. A spus ceva despre o treabă urgentă la palatul guvernatorului.

M-am încruntat.

— Dar noi n-avem guvernator.

— Veți avea în curând, spuse Priscila. Am auzit vestea cu câteva zile în urmă. Senatul roman a numit un nou guvernator în Ahaia, care va veni în curând în Corint. Tatăl tău trebuie să facă pregătiri pentru sosirea lui.

Acuila ridică o sprânceană.

— Narkis este încă magistratul-șef, nu-i așa?

Am încuviințat.

— Așa cred. Dar nu mă prea interesează guvernul sau politica.

— Ești tânără, spuse Priscila. Când te vei căsători, vei descoperi că aceste lucruri sunt importante, mai ales când îți afectează familia.

Am luat o prăjitură cu nuci în timp ce mama intră în cameră. Ea îi îmbrățișă ușor pe oaspeții noștri, apoi se așează pe un alt divan și își împreună mâinile

— Aș vrea să puteți sta mai mult timp, dar înțeleg de ce vreți să ajungeți la Roma cât mai curând posibil. Ea arată înspre tăvile cu mâncare. Vă rog, luați toate astea cu voi. Voi spune unuia dintre servitori să împacheteze pâinea și fructele. Veți avea nevoie de provizii pentru o călătorie la drum lung.

Acuila zâmbi ușor.

— Îți mulțumesc pentru că te gândești dinainte la nevoile noastre, spuse el.

— Ce veți face când ajungeți la Roma? Brățărilor mamei zăngăniră în timp ce își sprijini cotul de brațul divanului. Sunt sigură că îl veți vizita pe Paulos cât mai curând.

Acuila încuviință din cap.

— Da. Și, cu permisiunea ta, îi vom transmite dragostea și rugăciunile voastre.

— Bineînțeles. Mama zâmbi. Ce veți face după ce îl vedeți?

Priscila își ridică mâna dreaptă, desfăcând palma.

— Mă bucur că degetele mele sunt încă bătătorite. Eu și Acuila

vom face corturi cât timp stăm la Roma, așa cum am făcut aici și în Efes. Atunci când nu tăiem sau coasem piele de capră, le vom spune oamenilor despre Ieșua. Și, odată ce găsim o locuință, vom începe să ținem întâlniri în casa noastră.

— Promit să mă rog pentru voi, spuse mama, cu o privire serioasă pe chip. Deși împăratul nostru de acum pare dispus să le permită oamenilor să se închine așa cum au făcut întotdeauna, Roma n-a fost niciodată un loc sigur pentru cei care se împotrivesc edictelor împăratului...și cine știe ce poate decreta mâine?

— Ne vom ruga și noi pentru voi. Ochii Priscilei se întunecară în timp ce vorbi pe un ton mai scăzut. Sunt convinsă că nu e ușor să trăiești într-o casă dezbinată. E clar că soțul și fiica ta vitregă nu sunt de acord cu convingerile voastre.

— Și nu uita, spuse Acuila. Roagă-te pentru sora ta. Din moment ce Ieșua ne-a spus să ne iubim dușmanii, cu siguranță că îți poți iubi sora vitregă.

— Narkis și Prima se poartă frumos cu noi, protestă mama, iar obrazii i se îmbujorară. Nu ne interzic să ne închinăm lui Adonai, iar eu și Mariana nu-i disprețuim pe zeii lor romani. Când îngenunchez la altarul familiei, mă rog lui Adonai, nu lui Jupiter.

În timp ce mama vorbea, m-am simțit puțin vinovată. Pentru a păstra pacea în casa noastră, noi două ne prefăceam că ne închinăm zeilor romani, dar eu n-aveam pace în legătură cu șarada asta. Oare ce credeau sclavii când ne vedeau îngenunchind în fața unei imagini de-a lui Jupiter? Nu auzeau rugăciunile pe care le rosteam în gând, așa că cum își puteau da seama că nu ne închinam demonilor reprezentați de zei falși?

Acuila și Priscila n-ar fi îngenuncheat niciodată în fața unui altar roman. La fel, nici Paulos. Citisem îndeajuns de mult din scrierile sacre evreiești și știam de momentul în care Israel L-a abandonat pe Adonai și a adus jertfe demonilor, zeilor falși, vechi și noi, uitându-L pe Dumnezeu care îi scosese din sclavia egipteană.

Paulos mă învățase că zeii romani – noi și vechi, cunoscuți sub nume grecești, romane sau egiptene – nu erau deloc zei, ci *shedim*, adică demoni, care se bucurau să-i înșele pe oameni și să-i îndepărteze de Adonai.

— Ne vom ruga pentru voi, repetă Priscila. Îl vom ruga pe Adonai să vă folosească și să vă dea înțelepciune.